

*Dokonalý život na dokonalém místě.
A žena, která vše promění v dokonalou noční můru.*

THRILLER

Katherine
Faulkner

Greenwich Park

Greenwich Park

Copyright © 2021 by Katherine McIntyre

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Patschová, 2022

Cover © Kateřina Urbanová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1954-9 (pdf)

Greenwich Park

KATHERINE FAULKNER

VENDETA

Peteovi

POTÉ

Věznice Jejího Veličenstva Bowood
5. listopadu 2019

Drahá Helen,

vím, že jsi už žádné dopisy nechtěla. Jenže musíš znát pravdu, přestože ani teď, po takové době, pro ni nemáš uši. Co jsi dělala ten den, kdy mě odsoudili? Poté, co zazněl úder kladívkem, jmeně zašustilo hedvábí a bavlna a všichni povstali? V tu chvíli se mě zmocnila touha spatřit tvůj obličej. Tvůj modrý kabát probleskl davem, ale ty jsi hleděla do země. V tu chvíli mi to došlo. Bylo to nad slunce jasnější. Nebylo cesty zpět.

Vybavuješ si moment, kdy mě odváděli? Jak na chvíličko všechno ztichlo a jediné, co bylo slyšet, byly moje kroky? Často mě napadalo, co jsi asi dělala potom, když mnou mrštili o bok té dodávky bez oken. Kam jsi šla, co jsi jedla. S kým jsi mluvila. Jak tvůj život šel dál, i beze mě.

Když na tebe myslím, což bývá často, představuji si tě, jak sedíš ve své kuchyni, oběma rukama držíš hrnek a oknem se díváš do zahrady. Někdy zavřu oči, aby se mi to vybavilo co nejpresněji. Na sobě máš ten zelený svetr, vlasy stažené na temeni. Obrazy tvých rodičů visí na zdech, které jsou nad francouzskými okny popraskané, na pracovní ploše, kde míváš stát olej a ocet, kapičky světla. Prozpěvují si ve tvé magnolii ptáci? Kvetou růže? Doufám, že ano.

Myslím, že nejvíc by ti tu vadilo jídlo. Vidličky jsou plastové. Když je zabodneš do šedé hrudky masa nebo bramborové kaše z prášku, zlomí se. Občas ti dozorce dá další, když si mu řekneš. Někdy nám ale nedají nic, a to pak musíme jíst rukama. Vím, že jsou to malé věci, ale když se tvůj život smrskne tak jako ten můj, podobné drobnosti nabývají větší důležitosti, než by měly.

Čas od času nemůžu uvěřit, že jsem vážně tady. Jsem nebezpečný člověk, jemuž se nedá důvěřovat. Ale na druhou stranu, kdo si o sobě skutečně myslí, že je špatný? Ať už je kdokoli, ať provedl cokoli. Všichni máme svoje důvody, jen kdyby nás někdo poslouchal.

Je docela dobře možné, že tenhle dopis stejně nikdy nebudeš číst. Možná ho roztrháš hned, jakmile uvidíš poštovní známku, a jeho útržky hodíš do ohně. Ale já myslím, že to nejspíš neuděláš. Nikdy jsi tomu nedokázala odolat, vzpomínáš? Pokušení zapečetěné obálky. Kdyby tomu tak nebylo, možná by to všechno nakonec dopadlo jinak.

Nechápej mě špatně. Neříkám, že je to tvoje vina. Ať jsi udělala, co jsi udělala, to, co se stalo potom, sis nezasloužila. Takhle to skončit nemělo.

Myslím, že mě prostě opustila rozvaha. Poslední dobou se snažím utřídit myšlenky. Přijít na to, jak to všechno začalo, kdy se to pokazilo. A myslím, že to bylo roky předtím, než by sis vůbec dokázala představit.

Zajímalo by mě, jestli jsi tehdy tušila, jak důležitý ten den jednou bude. Nenaštví se, ale vždycky mě přepadaly myšlenky, že sis ho trochu přikrášlovala. Jednou, když jsi o něm mluvila, mě skoro ovládlo nutkání se tě zeptat. Opravdu to bylo, jak říkáš? Byly sluneční paprsky tak teplé, vůně trávy tak sladká? Víš to jistě, Helen? Víš to jistě?

Říkám si, jestli jsi tušila, že ty přibarvené vzpomínky, jejich dokonalost, tě můžou zničit. Že dokážou zastínit spoustu jiných věcí.

Doufám, že ne. Doufám, že jsi tehdy nevěděla, že už nikdy nic nebude jako dřív, bez ohledu na to, jak moc ses snažila. A díky bohu, že jsi o tom dni neznala pravdu. Nikdy jsi ji neměla zjistit. Ale teď nastal čas, aby ses ji dozvěděla, Helen. Tady je.

24. TÝDEN

HELEN

Nad kobercem pokrytým skvrnami od piva je na dveřích přilepená cedule BRITSKÁ NÁRODNÍ ASOCIACE PRO POMOC V TĚHOTENSTVÍ A RODIČOVSTVÍ. Mám pocit, že kdybych za kliku zabrala jen trochu víc, zůstane mi v ruce. Uvnitř moji pozornost upoutají židle rozestavěné do půlkruhu. Uprostřed tabule. Na stolicích se dvěma podstavci džus a sušenky. Všechna stahovací okna jsou neprodyšně zavřená.

Tři páry už tu sedí. Já jediná jsem přišla sama. Zdvořile se na sebe usmějeme, pak už jen sedíme a mlčíme. Na konverzaci je moc vedro, nikdo z nás se necítí právě svěže. Jeden z manželů s hustým plnovousem se vši silou snaží otevřít okno, ale po několika marných pokusech pokrčí rameny a vrátí se na svoje místo. Účastně se na něj usměju a ovívám se letákem, který jsem před chvílí našla na židli. Píše se na něm, jak poskytnout první pomoc dítěti. Kymácíme se jako kuželky, vzedmutá těhotenská břítka nám spočívají na klíně, prohýbáme se v páteři, kolena od sebe a šklebíme se.

Místnost se plní. Letmo pohlédnu na hodiny pověšené na zdi. Půl sedmé pryč. Kde můžou být? Neustále sleduju mobil, čekám, jestli se nerozsvítí příchodzí odpovědi. Ale nikdo nepíše.

Z kanceláře jsem se vykradla o něco dřív, abych se na lekci dostala včas. A nebyla jsem jediná. Klimatizace je v práci už hezkých pár dní rozbitá. Do odpoledne to vydržela sotva půlka lidí, jen pár stolních větráků líně ovívalo zrudlé obličejy několika mužů středního věku.

Než jsem si vzala kabelku a vypnula obrazovku počítače, pohledem jsem zabloudila k Tomovi, ale ten se právě krčil za stolem a toho dne si už potřetí stěžoval správci na nesnesitelně vysokou teplotu. S rozpačitým mávnutím jsem se snažila zachytit jeho pohled, ale měl telefon u ucha a skoro mě nevnímal. Koutkem oka pohlédl na moje břicho a rukou mi naznačil, abych šla. Asi zapomněl, že je to můj poslední den v práci.

Z představy, že se zase budu muset pomalu dusit v metru, se mi udělalo mdlo, a tak jsem si řekla, že se raději projdu. Sluneční svit byl oslepující. Horký vzduch se odrážel od chodníků a přechodů, tetelil se mezi auty a autobusy. Frustrovaní řidiči na sebe jeden přes druhého toubili. Nikdo nemluví o ničem jiném než o všudypřítomné výhni. Takové léto nepamatujeme. Neustále nám připomínají, abychom se zdržovali ve stínu, abychom u sebe vždy nosili láhev s vodou. Nezapršelo už týdny. Začíná se mluvit o zákazu zavlažování.

Napadlo mě, že to vezmu zkratkou přes park mezi observatoří a Národní námořní akademií. Mlhavé světlo jako by obrušovalo hrany všeho okolo. Lidé pracující v kancelářích se povalovali na žlutnoucích trávnicích, boty odkopnuté opodál, kravaty povolené a na očích sluneční brýle. Bylo to, jako bych procházela kolem večírku, na který jsem nebyla pozvaná. Musela jsem se hlídat, abych na ně nezírala. Občas může být těžké nepozorovat šťastné lidi. Nejde od nich odtrhnout oči.

Pamatuji si, že když jsme promovali na Cambridgi, bylo úplně stejné vedro. Rádi jsme se plavili na pramici, my čtyři. Serena a já jsme se opalovaly. Rory nás odpichoval bidlem. Daniel se staral o drinky, jeho bledá pleť na ostrém slunci pomalu rudla. Stáli jsme se ke břehům, zamotávali se do záclon plačící vrby. Obloha byla vymetená, čisté vody řeky Cam se třeptily pod dopadajícími slunečními paprsky. Tehdy se nám zdálo, že léto bude trvat napořád. Když potom nakonec přece jen skončilo, bála jsem se, že se postupně odcizíme, ale nestalo se. Rory se Serenou se

přistěhovali do Greenwiche, na druhou stranu parku. Daniel začal pracovat s Rorym v rodinné firmě. A teď jsou tu samozřejmě naše děti, které se mají narodit ani ne čtrnáct dní po sobě.

Vedoucí kurzu je tady. Otevře dveře, zasekne do nich složený pivní tácek, aby zůstaly pootevřené, ze stolu sebere lepicí štítek a zelenou fixou na něj napíše své jméno: SONIA. Přilepí si ho na tričko a nedbale odloží velkou vybledlou kabelu a několik igelitek z Tesca vedle tabule. Neupravený cop jí sahá skoro až po zadek. „Tak,“ řekne Sonia, „můžeme začít?“

Spustí naučený monolog o porodu, způsobech úlevy od bolesti a císařských řezech, při nejtrapnějších částech má slabý tik v očním víčku. Občas jí nezbyvá než zvednout hlas, aby přehlušila rachot hrnců a pánví nebo hulákání a nadávky, které se ozývají z kuchyně hospody v patře pod námi.

Po několika minutách jejího výkladu znovu pohlédnu na telefon, právě když se rozsvítí přijatou zprávou od Daniela. Otevřu ji. *Teď mi skončila schůzka, píše. Jsem na cestě domů. Vlak přijede v 10.* Opět se mi omlouvá, že tu se mnou není. Říká, že ho to mrzí. Slibuje, že mi to vynahradí.

Vím, že kdyby mohl, byl by teď tady. Určitě není nadšený, že nemůže být u mě. Ten krizový meeting uspořádaný na poslední chvíli zkrátka přišel v nejnevhodnější dobu. Zároveň se ale cítím neskutečně zklamaná. Opravdu jsem se na ty přípravné kurzy pro rodiče těšila a doufala jsem, že je budeme navštěvovat společně, jako pár, který se nemůže dočkat příchodu potomka.

Sonia začíná z igelitek, které si s sebou přinesla, vytahovat předměty: model ženské pánve, skrze nějž protlačí úplně oblečeného plastového novorozence, pletené bradavky, kleště, a dokonce i zvon na vakuuumextrakci. Muži vypadají k smrti vyděšeně, ženy se nervózně potí. Necháváme všechno kolovat a snažíme se na sebe statečně usmívat.

Židle po mé levici pořád zejí prázdnotou. Vousatý pán se přes ně musí nahnout, aby mi podal všechny kolující předměty.

Pohlédnu dolů na jmenovky, které jsem nadepsala pro Roryho a Serenu. Ty jediné zabírají místo na jejich židlích. Alespoň oni dva mohli přijít, aby mě podpořili, necítila bych se tak osamělá. Připadám si vážně hloupě, jako někdo, kdo si vymyslel imaginární kamarády. Nemohla Serena prostě zapomenout?

Přijde další zpráva. Je od ní. Srdce mi poklesne. Už když poklepávám na obrazovku, abych zprávu otevřela, mi je jasné, co v ní stojí.

Ahoj, Helen! Víím, že je dneska první lekce předporodního kurzu. Doufám, že se nebudeš zlobit, ale asi je nakonec s Rorym vynecháme. Vlastně jsem se koukala na internetu a narazila jsem na jiný kurz, který mi nejspíš bude sedět trochu víc – není to tam jako ve škole a budeme se scházet v bio pekařství. Přemýšlela jsem, že bych to možná vyzkoušela. Tak promiň, že ti to ruším na poslední chvíli. Užij si to!

Sonia se právě ohání červeným fixem po tabuli. „Tak. Řeknete mi, co všechno víte o kojení?“

Snažím se soustředit na diskuzi. Moc to tedy neodsýpá. Většina matek zírá na podlahu. Jedna z nich zamumlá něco o správných polohách, jiná přidá k dobru historku o kamarádce, která skladuje mateřské mléko v lednici.

„A co ostatní?“ Sonino nadšení pomalu upadá, koláče potu v podpaží se zvětšují.

V tu chvíli do místnosti vejde nějaká dívka a práskne za sebou dveřmi. Sonia zamrká.

„A do prdele. Pardon,“ uvede se hlasitě. S žuchnutím nechá sjet z ramene na zem zlatý metalický batoh, který dopadne jen pár centimetrů od mého chodidla.

„Ups,“ zazubí se, jednu ruku položenou na břichu.

Všichni zírají jejím směrem. Sonia, která stále ještě stojí před tabulí s červeným fixem nad hlavou, si ji chladně měří. Zatím

stihla napsat jen „SPRÁVNÁ POZICE (BRADAVKY)“ a „UCHOVÁVAT V LEDNICI“.

Dívka ukáže prstem s nehtem nalakovaným na fialovo na místo vedle mě, to, které jsem držela pro Serenu. „Je tady volno?“

Zaváhám a nakonec přikývnu. Když sbírám nepoužité jmenovky, odsouvám svoje tašky na stranu a uhýbám židlí, abych uvolnila víc místa, cítím na sobě pohledy ostatních párů.

Sonia si povzdychne. „Ještě někdo?“

Šaráda s tabulí pokračuje ještě několik dalších minut. Ženy se začínají cítit nesvé, ošívají se na židlích a navzájem na sebe zvedají obočí. Pokouším se dávat pozor. Dívka vedle mě, ta, která přišla pozdě, žvýká žvýkačku. Zdá se, že jediný zvuk, na který se dokážu soustředit, je její mlaskání. Když se na ni podívám, mezi jejími zuby zahlédnu neonově růžovou kuličku a ucítím umělou třešňovou vůni. Zachytí můj pohled a znovu se zakření, jako by to celé bylo hrozně legrační.

Sonia to nakonec vzdá a otře si kapky potu z čela. „Tak dobře,“ řekne. „Co kdybychom si udělali malou pauzu?“

Místností se rozlehně úlevný šepot. Všechny ženy se odkolébají ke džbánkům s džusem. Rychle je následuju. Po chvíli už se shlukují do skupinek a místnost zaplní zvuky klábosení. Já zůstávám pozadu. Pocítím prudký nával paniky. Žádný Daniel, žádný Rory, žádná Serena. Jak si lidi hledají přátele? Co by asi udělala Serena?

Nerozhodně přešlapuju na okraji skupinky a snažím se působit nenuceně. Čekám, až mě přijmou mezi sebe, ale vhodný okamžik na vmísení stále nepřichází. Několikrát otevřu pus, abych něco řekla, ale pokaždé mě někdo předběhne, takže ji zase zavřu. Cítím se jako ryba na souši lapající po dechu. Moje úzkost se postupně vrací, nervové centrum vzadu v hlavě začíná vysílat varovné signály. Je mi nepříjemně horko. Nemohl by někdo otevřít to okno?

Najednou se vedle mě objeví ta, která přišla pozdě. V ruce drží dvě obrovské orosené sklenice vychlazeného bílého vína.

„Dáš si? Vypadáš, že by ti něco pořádnýho k pití prospělo. Neboj, jedna sklenička denně neublíží.“

Sklenici podrží přede mnou. Nalakované nehty má krátké a okousané. Vypadá velmi mladě, ale možná je jen jedna z těch, které svým mladistvým obličejem klamou. Kulatý, s drolíčkem, dětský. Ve výraze má však něco vlčího. Když se usměje, lehce odhalí špičáky, malé, ale ostré.

„Takže, o co tady jde?“

Zamrkám. „Prosím?“

Dívka položí sklenice vína na stůl a ukáže na dvě židle vedle mě. Pořád ještě na nich leží cedulky se jmény „Rory“ a „Serena“. „Jen mě zajímalo, jak to s tebou vypadá.“ Pokrčí rameny. Potom vytřeští oči a s prsty na rtech se mě zeptá: „Nejsi náhodou náhradní matka, že ne?“ Zasměje se. „To by bylo typický, nemyslíš? To dítě jsi ani nechtěla, a najednou ho držíš v náručí.“

Neustále do mě hučí. Podívám se jí přes rameno ve snaze zachytit pohled některé z ostatních žen, ale žádná z nich se na mě nepodívá, a tak musím odpovédět. Odkášu si.

„Ne... ehm. Ne, nejsem.“ Snažím se tomu zasmát. „Můj manžel Daniel prostě dneska večer nestíhal.“ Lehce zavrtím hlavou, jako že to je jen jedna z těch maličkostí, na kterých vůbec nesejde.

Odmlčím se a pak si uvědomím, že čeká na vysvětlení, proč jsou židle vedle mě prázdné.

„Ten druhý pár jsou můj bratr s manželkou. Rory a Serena. Mají termín ve stejném měsíci jako my. Plánovali jsme sem chodit ve čtyřech, ale... myslím... prostě si to nakonec rozmysleli.“

Dívka se na mě zúčastněně usměje. „To je na nic. Nevadí, můžeme být v týmu spolu, co říkáš?“ Znovu pozvedne sklenici. „Tak co, napijem se?“

„Díky,“ odpovím nerozhodně, „ale nejsem si jistá...“

Proč nejsem schopná dokončovat své vlastní věty? Měla bych prostě říct ne, díky, pití radši vynechám. Vždyť jsem přece těhotná. My obě jsme. Určitě ti to nemám vyhláskovat?

„Vím, co chceš říct,“ vyhrkne, zakoulí očima a rozhlédne se po místnosti. „Je to směšný, že jo? Všechn ten nátlak! Jak nám vždycky radí něco jinýho! Jednu chvíli můžeš pít, za chvíli ti to zakážou a potom zase řeknou, že ,si můžeš dát s rozumem‘, a na konec by tě za to málem zavřeli! Zatracený doktoři.“

Odkášlu si, nejsem si jistá, jak odpovědět. Naléhavě si uvědomuju upřené pohledy ostatních žen v místnosti. Očima cestují ode mě přes ni k vínu a zpět.

„K čertu s nima,“ pokračuje. „Když byly těhotný naše mámy, pily v jednom kuse. A přežili jsme sakra všichni!“

Mluví až příliš nahlas. Místnost ztichla a všichni už na nás zírají zcela nepokrytě.

Dívka si přeměří ostatní matky, zachytí jejich odmítavé pohledy, zdvihne na mě obočí a zahihňá se. Pozvedne skleničku, aby připila vlastnímu postoji, pak si ji přiloží ke rtům. „Ať jde zdravotnictví do prdele,“ zavrčí. „Přesně tak to je.“ Nahne skleničku a napije se. Všimnu si, že některé z ostatních matek sebou viditelně škubnou.

Dívka zvedne skleničku, kterou přinesla pro mě. Drží ji přede mnou, jako by to byla výhrůžka nebo výzva.

„No tak,“ zasyčí. Mrkne na moji jmenovku. „Víš, že to chceš... Helen.“

Později, když bude po všem, se budu snažit přijít na to, proč jsem se v tu chvíli zachovala tak, jak jsem se zachovala. Prozatím by se dalo říct, že na té holce něco je. Něco, co mě nutí jí uniknout, schovat se před ní do bezpečí. Je to jako procházet se po pěšině na špičce útesu s až příliš silným větrem v zádech.

Já ale nevycouvám. Víno přijmu. Když to udělám, ostatní ženy se odvrátí, jako bych jim právě dala odpověď na všechny jejich otázky. Chci jim dát najevo, že to dělám pouze ze zdvořilosti, že ve skutečnosti nemám v úmyslu se napít. Ony se však už dívají opačným směrem.

„Díky,“ řeknu slabým hlasem.

„Těší mě, Helen. Já jsem Rachel.“

Ťukne si se mnou, zhluboka se napije a mrkne na mě, jako bychom sdílely nějaké tajemství.

HELEN

Vedro je dnes o něco snesitelnější. Vánek od řeky ochlazuje greenwichskou tržnici, ubrusy přehozené přes stolky ve stáncích se vlní jako lodní plachty. Slunce propaluje skleněné střešní desky a na podlaze vytváří vyhřáté ostrůvky. V zeleně natřených kovových krovech vrkají a pokřikují holubi. Slétávají se k nohám kavárenských stolků a oklovávají pohozené croissanty.

Okolí trhu jsem vždycky milovala. Malé zahnuté uličky, hezká georgiánská okna, zatuchlá vůně knih a starožitností. Potemnělá záře zaprášených lamp vycházející z hospod s nízkými stropy a židlemi potaženými odřenou kůží. Poloslaný vzduch vanoucí od řeky. Tajemné názvy pocházející z dob, kdy Greenwich býval středem zeměkoule: Straightsmouth, Gipsy Noth, Turnpin, Cutty Sark.

S Danielem sem často chodíme o sobotách, přestože nás ten zážitek většinou nakonec zklame. Natrefit na volný stůlek u stánku s kávou je prakticky nemožné, fronty na jídlo s sebou se táhnou podél celého bloku. Uličky mezi jednotlivými stánky jsou tak přeplněné, že se musím v jednom kuse omlouvat, protože někoho neustále šťouchám břichem do zad, když se snažím kolem nich protlačit. Vždycky to dopadne tak, že se jen bezcílně potloukáme a dokola zíráme na to samé ručně šité dětské oblečení, divné čepice a opotřebovaný nábytek. Nebo se hádáme s turisty o předražené kousíčky sýrů na ochutnávku, a pak cítíme povinnost si je koupit.

Jenže jsem prostě musela vypadnout z domu – stále ještě v pyžamu jsem sešla dolů po schodech, opírala se o špinavé zábradlí a snažila se vyhýbat pracovním rukavicím, náradí, izolaci a plachtám chránícím před prachem. Odměnou mi bylo rozpačité přivítání pracujících stavařů, kteří se evidentně cítili trapně. Zamumlala jsem přání dobrého rána, přestože jsem doopravdy pořádně znala jen Vilmore, jejich šéfa, a ten tam právě nebyl. Myslím, že ani jeden z nich nemluví anglicky. Jen se usmívali a kývali hlavou, v rukou svírali plechovky energy drinku, cigarety za ušima. Hned mi bylo jasné, co všechno nový den přinese. Vrtání, prach, rozbíjení omítky. Cizí chlapi močící v mé koupelně, ochomýtající se okolo konvice na kávu, všude špína. Cokoli bylo lepší než zůstat doma.

Pořád ještě se na Daniela trochu zlobím, že nestihl ten předporodní kurz. Když jsem se druhý den vzbudila, už byl venku z postele a osprchovaný. Seděl na pohovce, notebook na kolenou.

Když si mě všiml, zvedl hlavu. „Ahoj, tak jaké to bylo?“

Pokřčila jsem rameny a pohrávala si s páskem od županu. „Trapné.“

„Moc mě to mrzí, Helen.“

„Já vím. Jenže víš přece, jak nesnáším, když tyhle věci musím dělat sama.“

Zaklapl notebook, promnul si oči za brýlemi a pustil se do vysvětlování. Nová zástavba, na které pracují, schytala další strašlivou recenzi v *Evening Standardu*. Vyšla pozdě odpoledne a klient se mohl zbláznit. Vyžadoval vysvětlení, proč je nikdo nevaroval a proč má tisk na ten projekt evidentně spadeno. Danielovi nezbylo nic jiného, než se za ním narychlo vypravit do Edinburghu a pokusit se celou situaci uklidnit.

„Nemohl to vyřídit Rory?“

Už když jsem se na to ptala, mi bylo jasné, jaké odpovědi se mi dostane. Daniel zakoulel očima. „Ten se zase někam vypařil,“ řekl. „Jako vždycky.“

Daniel se přidal k mému bratrovi Rorymu v jeho stavební firmě před několika lety. Nemůžu se zbavit pocitu zodpovědnosti za to, že se můj bratr neukázal jako právě ideální partner, protože to byl můj nápad. Jako by chod celé firmy byl jenom na Danielovi.

Zvedl se a objal mě.

„Tak už se nezlob,“ zamumlal mi do vlasů. „Slibuju, že ti to vynahradím. Co kdybychom o víkendu zašli do města a pořádně se porozhlédli po vybavení do dětského pokoje?“

Odtáhla jsem se, abych mu mohla pohlédnout do tváře. Zdá se to jako velký ústupek: vím, že jsou pro něj tyto věci těžké, obzvlášť po tom, co se stalo. Pořád ještě nedokáže doufat, uvěřit myšlence, že to tentokrát doopravdy bude jiné.

„Vážně? A nebudeš si celý den stěžovat?“

Zasmál se. „Slibuju. Prohlédneme si tolik párů maličkých ponožek, kolik jen budeš chtít. Neřeknu ani slovo.“

Trh je dnes nádherně ospalý. Stánkaři většinou pohodlně usazení pojdají z hnědých krabiček oběd, který si nechali dovézt, a u toho si povídají. Nejsou tu žádné fronty, a tak si při vybírání španělské šunky, tvrdých sýrů a lesknoucích se meruňkových koláčků dávám pořádně načas. V pekařství si vyberu pomoučený bochník kynutého těsta. Ve venkovních stáncích si naberu plné hrsti červených i žlutých rajčátek v pomačkaných papírových sáčkách. Jsou hladké a kulaté jako drahokamy.

Možná to přeci jen nebude taková hrůza. Nemít co na práci. Poradili mi, že bych na mateřskou měla jít dřív. Není to moje první těhotenství – ta předtím nedopadla dobře. Jsem vysoce riziková, na ultrazvuk chodím každé dva týdny, miminko je pod důkladnou kontrolou. Měla bych trávit čas doma. Nic nedělat.

Řekla jsem si, že si projdu celé tržiště, není přece kam spěchat. Plnými doušky nasávám vůně právě dopečeného chleba a čerstvě nařezaných květin, mísící se s unylými melodiemi pouličního umělce, který se usadil venku na schodech. Postávám u stánků, v nichž si nikdy nic nekoupím – tam, kde nabízí stříbro,

starodávné dětské hračky, ručně vyráběné svíčky, šustivé sukně, hedvábné šaty, batikované tuniky. Věci, které si ráda prohlížela maminka, když jsme sem chodívaly spolu. Předstírám, že mám zájem, abych mohla na zboží sahat. Dotýkám se stříbra, aksamitu, zmačkaného hedvábí. Všechno mi ji připomíná.

Zdá se, že paní u stánku s oblečením – stárnoucí hipísačka s piercingem v nose a koženým obličejem – to nevadí. Jí něco, co vůni připomíná čokkové kari ze stánku naproti, kde nabízí teplá jídla. Vidličkou napichuje kousky paneeru v máslové omáčce, mouchy narážejí do plátna za ní. Probírám se tunikami a sukněmi, které nabízí, prsty posouvám jednotlivá ramínka. Představuji si, které z nich by si asi maminka vybrala.

Jednou si tady koupila modré sametové šaty. Přidržela si je u těla, hlavu na stranu, a prohlížela se v oprýskaném zrcadle provizorní zkušební kabinky. To zrcadlo s rámem v barvách duhy je tu pořád. Ty šaty mám doma, i když pohled na ně mi nedělá moc dobře. Jsou schované v zásuvce, pryč z očí. Nedokážu pochopit, jak je možné, že se vlastně nic nezměnilo. Věci, kterých se dotýkala, které nosila na sobě, které kdysi zahřívalo teplo její kůže. Zrcadla, která odrážela její podobu. Všechny tyhle předměty tu stále jsou, na světě, se mnou. Jenže ona je pryč a už nikdy se nevrátí.

Zamířím zpět na hlavní náměstí, tam, kde je stánek s kávou a kovovými stolky. Přemýšlím, že si dám pomerančový džus a chvíli tu posedím. Mohla bych se třeba podívat na Serenin Instagram, zjistit, co právě dělá. Každou středu má lekce jógy a potom tam většinou něco přidá, obvykle samu sebe hlavou dolů na světle růžové podložce, napnutou jako akrobatku, s vlasy jako vodopád perfektně dokreslujícími dokonalý kruh jejího těla. Jindy je to inspirativní citát z nějaké knihy, kterou jde jednoduše sehnat a objednat na internetu. Říkám si, že bych se mohla podívat na některé z těch předporodních kurzů, které našla, možná na ten, co se koná v pekařství. Jenže už jsem zaplatila stovky liber za kurz, který pořádá NCT. Daniel by se zbláznil.

A v tu chvíli ji uvidím. Dívku z předporodního kurzu. Sedí u jednoho z kovových stolků a čte si noviny, takové ty, co dávají zadarmo na stanici v metru. V obličeji má tvrdý výraz, rty sevřené do tenké linky.

Asi by se nic nestalo, kdybych ji šla pozdravit, ale stejně jí nemám co říct a nevidím důvod, proč bych se měla pouštět do další rozpačité společenské konverzace. Nemohla jsem se dočkat, až lekce skončí a já odtamtud budu pryč, ale ona se snažila znovu zapříst hovor. Vypadalo to, že si chce ještě povídat, dát si další skleničku. Zamumlala jsem omluvu a vypařila se tak rychle, jak jen to šlo, a spěchala jsem domů, abych vynadala Danielovi, že se neukázal.

Nedokážu si pomoci a trochu ji studuju, teď když mě nikdo nepozoruje. Řekla bych, že na to, že bude mít dítě, vypadá dost mladě – je mnohem mladší než většina ostatních ve skupině. Je vlastně docela hezká, i když udělala tu chybu, že si až moc vytrhala obočí, a na dlouhých vlasech má tak tmavou barvu, že její obličej působí až moc bledě.

Zdá se, že Rachel je dočista zabraná do čtení novin. Kávy, kterou má před sebou na stole, se ani nedotkla, čokoládový poprašek na pění je naprosto neporušený. Telefon a peněženku nechala ležet na okraji stolu, což bylo poměrně lehkovážné. Kdokoli by mohl věci chňapnout a ukrást. Všimnu si, že peněženka je plná bankovek – tak moc, že šla zapnout jen napůl.

Rachel odloží noviny, vezme si mobil a začne prstem jezdit po obrazovce. Oprýskaný fialový lak na jejích nehtech stále drží. Nevkusný zlatý batoh opět pohodila na zem, stejně jako několik nákupních tašek. Mobil má obalený ve zlatém plastovém pouzdře, takovém, jaké většinou vidáte u teenagerů, s obrysem Playboy zajička z umělých diamantů.

Už na ni zírám až moc dlouho. Vzhledne a ihned si mě všimne. Zkusím se rychle podívat jinam, probírat se v taškách, ale je příliš pozdě.

„Helen!“

Když jí pohled vrátím, okamžitě přejde z vážného výrazu do širokého úsměvu, který odhaluje její špičaté zuby. Nakloní hlavu na stranu a pokyne mi, abych šla k ní. Přitom hodí přeplněnou peněženku do kabelky, pryč z dohledu.

„Ráda tě vidím!“ vykřikne. Přistoupím k ní nesměle, ale ona mě ihned popadne a obejmě, jako bychom byly staré kamarádky, které se léta neviděly, a ne dvě ženy, co se znají sotva pár dní. Ruka, kterou jsem zvedla na pozdrav, zůstala divně přimáčknutá mezi našimi hrudníky.

„Taky jsem musela skončit v práci dřív! Vysokej tlak, jako ty. Věřila bys tomu?“

Jestli bych tomu *věřila*? Chytrá otázka. Vysoký tlak určitě není ničím neobvyklým, i když jsem tak nějak předpokládala, že bude souviset s mojí lehkou nadváhou. Zato ona je tak štíhlounká a drobná, její malé kulaté břicho ostře kontrastuje s hůlkovitýma rukama a nohama.

„Ale ne, to je mi líto. Chudinko,“ polituji ji nesměle. „Takže bereš labetalol?“

Na okamžik nasadí bezvýrazný pohled. „Jo,“ odpoví nepřítomně a zadívá se na levou stranu. „Nebo něco takovýho.“ Nad mojí otázkou mávne rukou, jako by nešlo o nic důležitého. „Pojď, dáme si kafe. Aspoň pořádně pokecáme.“

Pokecáme? O čem? Otevřu pusu a chystám se jí oponovat, ale rozmyslím si to. Mozek mě zradil, nenapadá mě, na co bych se mohla vymluvit. Rachel se mi dívá přes rameno a prstem s fialově nalakovaným nehtem se snaží naznačit číšníkovi, aby nás přišel obsloužit.

„Promiňte, haló!“ Zamračený výraz je zpět. „To mě poser,“ zamumlá. „Obsluhu tady maj fakt pomalou.“

Na podlahu mezi nás položím svoji kabelku a košík s potravinami, snažím se přijít s nějakou výmluvou. Napadá mě, že bych mohla říct, že čekám přátele na večeři, a tak se nemůžu

zdržet. Už když si sedám, doléhá na mě trapné ticho. Pokusím se o zdvořilostní rozhovor.

„Byla jsi nakupovat?“ zeptám se a poněkud přihloupale ukážu na tašky u jejích nohou.

„Jasně!“ rozzáří se. „Však víš, věci pro mimčo. Asi sem to pěkně přehnala. Vim, že všichni říkaj, abysme toho moc nekupovaly, ale prostě sem si nemohla pomoci. Všechno to je tak zatraceně roztomilý!“

Trošku divně se zasměju. Víím, co má na mysli. Malinké velurové bundičky, ručníčky s kapucemi s medvědími oušky. Když tomu propadnete, je to jako závislost. Budu muset před Danielem předstírat, že jsem s nakupováním čekala až na tenhle víkend, jak jsme si slíbili. Ve skutečnosti před ním schovávám nákupní tašky už celé týdny.

Rachel si přiloží šálek kávy ke rtům a napije se. Podél okraje zanechá korálově růžový půlměsíc od rtěnky. „Tak,“ řekne a šálek odloží zpět na stůl. „Co ten tvůj? Přišel s nějakou pořádnou výmluvou?“

„Prosím?“

„No, přece kvůli tomu, že se neukázal!“

„Aha.“ Nervózně se zasměju a ohlédnu se po vedlejších stolech. Zajímalo by mě, jestli jsem jediná, komu její hlas připadá trochu moc hlasitý, nebo jestli se mi to třeba jenom zdá. „Blázinec v práci, musel to řešit.“

Svoji práci Daniel kdysi miloval. Když s Rorym poprvé nastoupili na praxi do stavební firmy, kterou založil tatínek a kterou po jeho smrti Rory převzal, měla jsem pocit, že všechno bude perfektní. Zdálo se, že možnost být svým vlastním pánem bude pro Daniela to nejlepší, i když se Rory nikdy nepředřel. Firma sídlí tady, v Greenwichi. Stačí přejít park a je v práci, sám si může určit, kdy tam bude a kdy ne. Alespoň to tak vypadá.

Poslední dobou mi ale připadá, že Daniela vídám čím dál méně. Domů chodí s kruhy pod očima a svěšenými rameny, jako by

v batohu vlácel kamení. Říká, že si nemám dělat starosti, že je to jen neodbytný klient nebo složitá nová zakázka. Jenže staveniště doma mu nepřidá a zdá se, jako by svou práci začínal nenávidět. Možná svou roli hraje i nervozita okolo příchodu miminka, nevím. Měla bych si s ním o tom promluvit, na rovinu se ho zeptat. Problém je, že někdy, když se vrátí z práce a já vidím jeho výraz, se bojím zeptat, jaký měl den.

„Práce! Ztraceně blbá výmluva.“ Rachel se zasměje a plácne do stolu. Prstýnek cinkne o kov. Nadskočím. Houf holubů, který se zatím shromáždil okolo našeho stolku, zatřepotá křídly a odletí.

Rachel na mě pohlédne a odloží šálek kávy. Změní výraz a položí mi ruku na paži.

„Promiň, Helen. To byl jen vtip. Určitě toho měl hodně.“

„To je v pohodě.“ Pokusím se odvést konverzaci k bezpečnějšímu tématu.

„Musím uznat, že jsem na něj byla našťvaná. Můj bratr s manželkou měli přijít taky, ale ani oni to nestihli, takže –“

„No jo, to jsi říkala. Škoda.“ Odmlčí se. „Ale musí to být super, čekat mimčo ve stejnou dobu. Zvlášť když bydlíte kousek od sebe.“

Přikývnu. „Je to úžasné.“ Když mi Serena řekla, že má termín jen několik týdnů po mně, nemohla jsem tomu uvěřit. Po tom všem, co se stalo, jsem měla pocit, že konečně přišlo dobré znamení. Nějak jsem si byla jistá, že tentokrát bude všechno jinak.

„Rozumíte si? S bratrovou ženou?“

„Se Serenou? Bože, ano. Je úžasná. Jsme jako sestry,“ rozplývám se, ale hned ucítím, jak mě zalévá ruměnec. Nezním náhodou dětinsky? „Byli jsme spolu na vysoké, my čtyři,“ dodám rychle. Dávám si pozor, abych nezmínila Cambridge – Daniel mi kdysi řekl, že to může znít vychloubačně, obzvlášť když o tom mluvím s někým, kdo vysokou školu vůbec nestudoval. „Rory byl o rok výš než já. A s Danielem teď společně podnikají, takže se vidáme docela hodně.“

„Tvůj manžel s tvým bráchou? Společně podnikají? A v čem?“

„Jsou architekti. Můj otec byl taky architekt. On byl... no, docela slavný, řekla bych. Zemřel před několika lety.“

Odmlčím se, automaticky, a čekám na obvyklé vyjádření upřímné soustrasti, na obvyklý zájem o tatínka. Jenže Rachel mlčí. Ukazováčkem si nabírá pěnu z kávy a dává si ji rovnou do úst. Když skončí, vlhkým prstem se zaměří na okraje šálku, kde zbyly stopy čokolády.

„Když tatínek umřel, Rory firmu převzal. Haverstock a společníci,“ pokračuju, i když si nejsem úplně jistá, jestli mě vnímá. „Danielovi se tou dobou docela dařilo, měl jiné místo – získal dokonce nějaká ocenění, znáš to. Takže to bylo opravdu snadné rozhodnutí. Rory Danielovi nabídl, aby se stal partnerem, a teď je z nich opravdová rodinná firma. Jsou skvělí. Daniel se pustil do přestavby domu. Chceme se zbavit koupelny v přízemí a postavit novou v patře – bude tam jedna z těch nádherných viktoriánských volně stojících van a obrovský otevřený sprchový kout, našla jsem naprosto úžasné kachličky. A stavíme nové schodiště, které povede do velké suterénní přístavby, celé nové patro se zanořeným obývacím prostorem a skleněnou střechou a...“ Zarazím se. Napadne mě, že nejspíš musím znít, jako že se chlubím. „No a ještě dalších pár věcí. Všechno to navrhl Daniel. Hrozně se na to těšíme.“

Cítím, že moje vyprávění o stavbě Rachel nudí. Dopije kávu, na horním rtu jí ulpí zbytky pěny, oba koutky má špinavé od čokolády. Ukážu na svá vlastní ústa; zasměje se a rty si otře. Protáhne se s rukama nad hlavou, vydechne a očima přelétne celé tržiště.

„Nedáme si ještě jedno kafe?“ navrhone, přestože jsem ještě žádné neměla – jen jsem ji sledovala, jak pije to, které si už objednala. „Mohla by ses třeba odvázat a dát si jedno s kofeinem!“ Rachel se usměje a poklepe si na břicho s leopardím vzorem.

Nedokážu říct, jestli si ze mě utahuje, nebo ne. Zdá se, jako by věřila, že to všechno ohledně dětí je jen abstraktní, že držet

se rad lékařů je výhradně záležitostí osobního vkusu. „Vlastně si nejspíš dám jen pomerančový džus.“

Vypadá pobaveně. „Dobře, jasně! Skočím to objednat – bude to rychlejší než čekat na ty šašky.“

Řekne to tak nahlas, že jeden z číšníků, který právě prochází, užasle vzhledne. Rachel ho ignoruje a vykračuje si pro kávu.

Když vidím, že je bezpečně uvnitř, nemůžu si pomoci a nakouknu do jejích tašek. Pokradmu rukou zajedu do jedné z nich, abych prsty oddělila její okraje a osahala si látku uvnitř. Zklamane zjistím, že v první z tašek není žádné dětské oblečení. Jediné, co objevím, je starý ošuntělý svetr se špinavými manžetami a něco, co vypadá jako staré legíny. Několik visacek a prázdné pouzdro na sluneční brýle.

„Sakra!“

Prudce vzhlednu. Na vteřinu jsem si jistá, že mě Rachel přistihla, jak jí prohlížím tašky: dívá se přímo na mě.

„Místo pomerančového džusu mi dal kafe, představ si to. Takovej idiot, Helen. Zvládneš to, nebo se tam mám vrátit?“

„Jasně,“ odpovím jí ve snaze zamaskovat úlevu. „Jedno mě nezabije.“

Možná že mi to projde, aniž bych se musela napít, stejně jako s tím vínem.

A potom, úplně bez varování, se Rachel náhne a položí mi ruce na břicho.

„Stejně je to divný, že?“ zauvažuje. „Bejt těhotná. Kde myslíš, že má to mimčo hlavičku?“ Začne se mě dotýkat, nestihnu ani zaprotестovat. Nemůžu si pomoci, trhnu sebou. To, že mi studenýma bledýma rukama osahává břicho, okousané špičky jejích fialových nehtů mi přejíždějí po tenkém bavlněném topu, je tak nečekané.

„Já... já nevím,“ zakoktám. Nezdá se, že by si Rachel všimla, jak jsem při jejím dotyku ztuhla. Dál mě hladí a rozjitřuje nervová zakončení na mé napjaté pokožce.

„To se dá snadno určit,“ pokračuje a zírá mi na břicho. „Musíš jen nahmatat krk. Ukážu ti to.“

Rachel se rozkročí, aby si mohla sednout naproti mně, a pomocí ukazováčku a palce mi začne zkoumat břicho až u pánevního dna, jako by chtěla přiskřípnout obě strany hlavičky dětátka.

„Rachel, tlačíš docela silně,“ zalapám po dechu. „Jseš si jistá, že je to bezpečné?“

„No jasně!“ Zatlačí ještě silněji. „Tady je,“ pronese triumfálně, „tady má hlavičku.“

Znovu zalapám po dechu a odtáhnu se, páteří se přimáčknu k opěradlu židle. Představuju si svoje miminko, jak plave v děloze, zatímco ho nepřátelská ruka Rachel mačká skrze červené teploučké zdi jeho vesmíru.

26. TÝDEN

HELEN

S Danielem jsme na předporodní klinice. Světla jsou zhasnutá. Od pasu dolů jsem svlečená, zarudlé strie upatlané chladivým gelem. Je tak studený, že sebou škubnu. Lékařka, která obsluhuje ultrazvuk, mě upozorní, že se chystá začít s vyšetřením, a tak to trošku zastudí. Daniel na mě pohlédne. „Miluji tě,“ řekne neslyšně. Stiskne mi ruku, já stisknu tu jeho.

Snažím se dotykem jeho štíhlých prstů uklidnit, celá se nesevřít, zatímco do mě ten tvrdý cizí předmět zajíždí. Sedím úplně mlčky, jediný zvuk, který je v místnosti slyšet, je slabé vrčení přístrojů. Cítím pach bělicího prostředku. Srdce mi buší.

Přestože už jsem ve stádiu, kdy dokážu cítit pohyby dítěte – každodenní důkaz, že tam opravdu je, že je živé –, v hlavě se mi promítnou všechny ty vzpomínky na podobná vyšetření, která pro nás nedopadla dobře. Podávají mi ústřížky modrých papírových utěrek, abych si mohla osušit uplakaný obličej. Lékařka utírá lubrikační gel, který mi ulpěl mezi nohama, a já je v zoufalství prosím, aby to ještě naposledy ověřili.

Brzy se však místností rozlehne slabý tlukot srdce a na obrazovce se rozkmitá zakřivená modrá linka. Daniel nic neříká, ale já vidím, jak mu prudce poklesne hrudník, když uvolní zadržovaný dech. Lékařka se k nám otočí a já podle vrásek okolo jejích očí rozeznám, že se usmívá, přestože má nos a ústa zakrytá rouškou.

„Tlukot srdce zní v pořádku. Dítětko je silné.“

Cítím se, jako by právě někdo vyvětral. Všechny svaly v těle se mi uvolní.

Začne pohybovat sondou a upozorní mě, abych nezvedala boky, o což se snažím. Když je spokojená, sondu vyjme a vymění ji za vnější ultrazvuk, kterým mi začne jezdit po bříšku.

„Jak víte, v minulosti jsme měli určité... komplikace,“ řekne. Její slova postrádají jakékoli emoce, souhlásky ostré jako břitva. Zavřu oči, ale i tak se v mysli vynoří obrazy miminek, které přišly předtím. Ploché lusky jejich očních víček. Tvary jejich hlaviček. Hrudník se mi vzdme; tlukot mého srdce se zdá až příliš rychlý, obličej příliš žhnoucí. Stisk Danielovy ruky zesílí. Vím, že i pro něj je to nesmírně těžké.

„Musíme teď být o to pozornější, ano? Prohlédnu vás opravdu důkladně.“

Přítakám a oba vyčkáváme, zatímco mi střídavě sondou jezdí po břicho a dělá si poznámky.

„Táák, dítě je ve správné pozici. Tady, podívejte.“

Oba jsme uchvázeni blikajícími obrazovkou – je tam, opravdové miminko, s ručkama, nožkama a malým nosíkem.

„Můj bože, Helen,“ vydechne Daniel. Z jeho hlasu poznám, že se usmívá, ale oči mám z pohledu na našeho syna, jeho ohromnou hlavičku a kroutící se tělíčko, které ji ještě bude muset dohnat, zalité slzami. Zbývá ještě čtrnáct týdnů.

„Tohle je pupeční šňůra, vidíte? A tady je placenta.“ Na obrazovce pulzují modré a červené skvrny, které ukazují krevní oběh.

„Dobře. Srdce je v pořádku, plíce jsou v pořádku. Mícha bezvadná. Teď jen přeměřuji tekutinu vzadu na krku, ale zdá se, že je naprosto v normálu.“

Občas pohledem zachytíme nos nebo ruku – něco lidského – a s Danielem se na sebe podíváme, ale hned se zase pohledem vrátíme k obrazovce, přičemž oba najednou vydáme naprosto stejný zvuk, něco mezi nervózním zasmáním a projevem údivu. Potom se sonda pohne, následuje mihotání tmavé barvy a my

spatříme něco, co připomíná možná člověka, a možná taky nějakého plazu.

„Všechno je v pořádku. Miminku se daří skvěle,“ oznámí nám paní doktorka. Její hlas pořád ještě tlumí rouška. Zavřu oči a ta slova si uchovávám na později, jako mince v peněžence. Nic mu není. Nic. Daří se mu skvěle.

Znovu uchopí sondu a jemně jí posune směrem k mému boku. Na obrazovce se objeví ručka.

„Á, vidíte? Děťátko vám mává.“

Pohlédnu na Daniela a v reakci na jeho fascinovaný výraz se usměju. Opět mi stiskne ruku, ale oči neodtrhne od obrazovky. Obrázek miminka se odráží v jeho brýlích, dva čtverce ozářené odstíny černé a modré.

Lékařka rozsvítí a podává mi ubrousky. „Pro dnešek máme hotovo. Udělám vám fotku, abyste si ji mohli odnést domů.“

Znovu se otočím, abych se podívala na Daniela. Ještě stále nedokázal odpoutat pohled od obrazovky. Obličej má zmáčený slzami.

„Ale no tak, Danieli,“ řeknu a skoro se směju. „Vždyť ty jsi horší než já.“

Zdá se, jako by mě vůbec nevnímal. Oči má přilepené k zamrznuté obrazovce, na níž zůstal obrázek mávajícího miminka. Když paní doktorka obrazovku vypne a výjev zmizí, dál zírá na šedý obdélník monitoru.

„Danieli? Jsi v pořádku?“

Zakryje si obličej dlaněmi, ramena se mu roztřesou. Obejmu ho. Lékařka se vrátí, postaví se před nás, a zcela zřejmě si není jistá, co má dělat. Sundá si modré gumové rukavice, nejdřív jednu, pak druhou. Neujde mi, že letmo pohlédne na hodiny. Čekají ji ještě další páry.

„Danieli? No tak, musíme jít.“

Pohládím ho po zádech, snažím se sklonit hlavu, pohlédnout mu do očí. Ale zdá se, že ať udělám cokoli, nedokážu ho uklidnit.

GREENWICH PARK

Greenwich Park je plný starých průchodů. Všiml si jich hned, když tam byl poprvé. Dokonce i při svitu měsíce zůstávají skryty ve stínu. V noci se parkem prochází, míjí řadu ohnutých stromů, vlivem větru na kopci zvrácených na jednu stranu. Jeho stín je dlouhý, stáčí se podél asfaltových cestíček křižujících trávníky. Pach její horké krve ho nutí, aby ji pronásledoval.

Průchody ona miluje. Uličky. Stěny porostlé břečťanem, mokré po dešti. Zadní strany kostelů. Jednou to byl dokonce hřbitov, náhrobní desky lemuující pěšinu. Temná, chladná, tajemná místa, kde jediné teplo představuje právě ona. Pevně ho uchopí. Pohybují se rychle, na všech čtyřech nebo opření o zeď. Navzájem se koušou, škrábou, drápají po zápěstí. Když je po všem, zalapá po dechu, jako by se topila, a on v tu chvíli vlastně ani neví, jestli je starý, mladý, bohatý nebo chudý, nebo jestli je vůbec sám sebou. Zkrátka existuje, je vzhůru ve tmě, je zvíře, je naživu.

Chce, aby ho přistihli? Přeje si to ona? On to neví. A bůh ví, co chce ona. On hlavně prahne po tom pocitu, pocitu, že padá, že možná umře, když dopadne. Jenže když padá, cítí se živý, až do konečků prstů.

Občas uvažuje, co by bez toho pocitu dělal. Jak by mohl existovat. Netuší. Neví, jak by mohl dýchat, aniž by věděl, že to přijde.

27. TÝDEN

HELEN

Když jsme oba chodili do práce, tolik to nevadilo. Ale od té doby, co jsem musela skončit a trčím doma, cítím, že se moje trpělivost ohledně stavebních prací rozpadá jako libová šunka. S každým novým utrpením se uvolní jedno vlákno.

Rekonstrukce byla Danielův velký nápad. Zpočátku jsem si nebyla jistá, jestli je to potřeba – mně se náš dům zdál krásný takový, jaký byl. Obklopuje ho obrovská zahrada, kterou maminka milovala a celou ji osázela květinami – náprstníky, stračkami a popínavými růžemi. V patře se rozprostírá pět velkých prosluněných ložnic, tak akorát pro nás a naše tři děti, které, doufám, budeme mít. Musím uznat, že mít koupelnu v přízemí je poněkud zastaralé, stejně jako mít kuchyň, spíž, jídelnu a obývací v oddělených menších místnostech. Je však pravda, že přesně takhle to v domech, které jsou podobně staré jako ten náš, vypadá. Nikdy dřív mi to nevadilo, a tak jako tak nemůžete prostě prorazit zdi – alespoň ne v domě, který je památkou II. stupně.

Nakonec mě však Daniel přesvědčil, že až jednou budeme mít rodinu, budeme si přát velký, moderní obytný prostor: otevřený, tak, aby v něm mohly běhat děti, se světlem proudícím shora. Věděl, že nám lidi z Komise historických budov a památek nedovolí tak starý dům přestavět nebo k němu připojit moderní přístavbu. Zalíbila se jim však jeho myšlenka „podzemního dvora“ – obrovského volného obytného a jídelního prostoru vystavěného okolo ultramoderní kuchyně s ostrůvkem –, zejména proto, že

ze země bude téměř neviditelný, až na to, že se z původní terasy stane velikánské střešní okno. Z jedné strany hlavního „nádvoří“ bude vinný sklípek a prádelna, z druhé pak Danielova pracovna. Zbrusu nové schodiště povede v místě, kde jsou naše staré schody do sklepa. Místo staré koupelny bude podesta.

Celý projekt pro Daniela představuje hotový sen a já ho za to nechci neustále trestat. Viděla jsem, jak se ošívá, když mě vidí, jak se ohýbám, abych utřela prach z nového drahého nosítka v hale, nebo jak tahám do patra konvice s horkou vodou na koupel, protože museli vypnout vodu. Jenže jak se stávám větší a těžší, zjišťuju, že hromadící se drobné nepříjemnosti snáším hůř a hůř. Příšerné nánosy špíny na všem. Neustálá zneklidňující přítomnost neznámých lidí v domě. Zvuky vrtačky, z nichž praská hlava. Někdy je slyším i ve snu. Potom se vzbudím a zjistím, že je to skutečnost, že to zase začíná nanovo.

Když jsem se Danielovi poprvé svěřila, jak mě znepokojuje představa, že budu kvůli předčasnému odchodu na mateřskou muset trávit několik posledních týdnů sama doma, nejprve zakoulel očima. „Ale prosím tě, Helen,“ smál se s pusou plnou toastu, „užiješ si to! Budeš koukat na televizi a pojídat sušenky.“

Pak ale vzhledl a spatřil můj výraz. Zarazil se v jídle. Vztáhl ke mně ruku a položil ji na tu mou. „No tak, lásko, promiň. Promluví s řemeslníky, dobře? Řeknu jim, aby to s hlukem a špínou nepřeháněli.“

Jenže se nezdá, že to udělal. Na další lekci předporodního kurzu dorazím opět s hlavou rozbolavělou z rámusu od vrtačky. Bolest je tak intenzivní, že mám pocit, jako by mi něco tlačilo na mozek a vnitřní strany očí. Do hospůdky dorazím o něco dřív, sesunu se na místo u dveří a snažím se popadnout dech.

„Helen! Tady jsi!“

Je to Rachel, stojí u baru. Na sobě má krátké džínové šaty, které rozhodně nejsou těhotenské – knoflíky jsou v oblasti břicha poněkud napjaté. Na nohou má nazuté limetkově zelené žabky.

Přejde k mému stolu a přisedne si, aniž by se zeptala, jestli může. Při pohledu zblízka si všimnu, že má ne úplně správně nanesenou tvářenku. Její obličej vypadá poněkud nesouměrně, jako špatně pověšený obraz.

„Konečně ti nesu ten džus, co sis objednala, ha! Akorát že o tejdě pozdějc. Hele, taky jsem si dala. Jsem hodná holka. Neboj, slibuju, že jsem ho ničím neřízla!“

Trochu nepřirozeně se usměju a džus si od ní vezmu. „Díky, to je od tebe milé,“ řeknu. Přijde mi, že sklenička je trochu ulepená, jako by ji už nějakou chvíli držela.

„Jak se ti jinak daří, zlato? S mega-suterénem všechno v pohodě?“ Rachel se ke mně nakloní, opřená o lokty, z tváře jí číší upřímnost. Když neodpovím, její úsměv malinko zvadne.

„Co se děje?“ zeptá se a nakloní hlavu na stranu. „Jak to, že tady Daniel zase není?“

Zahledím se do sklenice s džusem. Potom se podívám zpátky na Rachel a s hrůzou zjistím, že se mi tváří v tvář její laskavosti stahuje hrdlo a v očích mě začínají pálit slzy.

„Helen?“ Svraští čelo. „Co se stalo?“

„Promiň... To jen... jen...“

Nedokážu to zastavit. Roztřesu se vzlykotem, obličej mě pálí a dlaně mám najednou vlhké. Dělam scénu, ale nevypadá to, že bych se zvládla uklidnit.

Myslím, že jsem si doteď neuvědomila, jak moc mě to s Danielem trápí. Nejdřív se snažil vymlouvat na práci. Měl na starosti projekt, který hrozil, že se zhroutl, protože Rory oznámil, že se se Serenou chystají na spontánní dovolenou, „než se to narodí“. Už tehdy se stěžl dostával domů v osm, natož aby stíhal lekce v šest.

„Přečtu všechny ty knížky,“ říkal. Vyhýbal se očnímu kontaktu. „Slibuju, že se to všechno naučím. Vážně musíme chodit na ty lekce?“

Tehdy mi to došlo. Nikdy tam nechtěl chodit.

„Opravdu tady jde o práci?“